

El director Stanley Donen i l'actriu Raquel Welch parlant al set de la pel·lícula *Bedazzled* (traduïda a Espanya com *Al diablo con el diablo*) del 1967. Getty

Toni Vall

Stanley Donen i la felicitat

Existeix una addicció, tipificada en tots els manuals i estudis sobre addiccions, consistent en la ingesta sovintejada de vídeos de YouTube referits a entregues antigues dels Oscars. Com a representant orgullós d'aquesta addicció, no puc sinó recomanar amb entusiasme que cliqueu sobre l'enllaç que permet veure l'entrega de l'Oscar honorífic del 1998 al gran Stanley Donen. El director de *Cantant sota la pluja*, *Set núvies per a set germans*, *Un dia a Nova York*, *Xarada*, *Una cara amb àngel* i *Arabesc* va rebre un merescudíssim guardó de mans de Martin Scorsese. Mai li havien concedit l'Oscar al millor director i l'Acadèmia de Hollywood rescabava així una injustícia flagrant.

Per agrair-ho, Donen va fer un discurs meravellós, un elogi de la creativitat emparentada amb l'alegria de viure, i va acabar entonant les notes de *Cheek to cheek* i marcant-se uns passos de claqué. La platea en ple, dreta, el va ovacionar sonorament. I quina platea! Michael Caine, Jack Nicholson, Sean Connery, Cher, Gregory Peck, Jack Lemmon, Schwarzenegger, Robert Duvall, Frances McDormand, Robin Williams, els germans Coen... Era l'any en què els Oscars celebraven el setantè aniversari i l'Acadèmia va tenir la bona idea de reunir el màxim nombre possible d'actors i actrius vius guardonats amb el premi per fer una gran festa.

Va ser el 23 de març del 1998. Recordo perfectament aquella entrega. Va ser l'any de *Titanic* i de *Mejor... imposible*. Sembla mentida que ja faci vint anys. I de sobte el temps fa una tombarella, un cop de vent quasi imperceptible, i ens plan-

tem al 24 de febrer del 2019. El dia que els Oscars han ignorat Stanley Donen, que s'han negat a fer-li un homenatge dos dies després que abandonés aquest món. Sí, s'hi han negat. No ha sigut cap oblit, cap descuit, cap omissió. S'hi han negat, així de senzill. Impossible creure's cap excusa. I molt menys la de la falta de temps, de marge de maniobra. Què costa incloure una foto en un muntatge visual i musical, en el senzill *In memoriam* de cada any?

Com pot ser que a la gala dels Oscars s'hagin negat a homenatjar Donen

¿Aquesta és la consideració que mereix la persona que va canviar el gènere musical per sempre, l'artista que li va injectar color, alegria de viure, profunditat dramàtica, intensitat emocional, diversió natural i sincera? ¿Així tracten un dels cineastes més rellevants de la història del cinema? Donen és una de les persones que més han contribuït a fer gran el gran art del cinema, a enriquir les ànimes i els cervells de generacions de cinèfils entossudits amb despertar-se cantant *Good mor-*

ning i moure ni que sigui discretament el paraigua en un dia de pluja. ¿Quina credibilitat ha de tenir a partir d'ara aquesta anomenada Acadèmia de Hollywood? Credibilitat demolida, heus aquí.

Expliquen els que el van conèixer o entrevistar que Donen era un home afable i parlador, encantat de rememorar les seves pel·lícules, de satisfer les curiositats admiratives i hiperbòliques dels seus fans més entregats. És un home que ens ha fet feliços. Les seves pel·lícules no envelliran mai, estaran sempre fresques, sempre vives, seguiran veient-se sempre. Tant és els anys que passin, són immortals. ●